

den, at den er den heldigste, som er valgt. Naar man gaar ud fra en saadan Betragtning, er det dobbelt beklageligt, at man af disse Grunde ikke har turdet give Foreningen Ret til om 10 Aar at blive fri for Justitsministeriets Tilsyn. Havde det endda været andre Grunde; men af disse Grunde at give Udvalget Medhold, vilde jeg virkelig ansee for dobbelt beklageligt. Der staaer i Betænkningen, at det forekommer Udvalget, at det nærmest maa være den lovgivende Myndighed, som er kaldet til at bedømme og afgjøre, hvad der under saadanne Omstændigheder i Rjøbstadernes velforstaede Interesse maatte være at foretage. Hvorledes tør vi da give Andre saadanne Institutioner fri? Skal da den lovgivende Magt sige: Vi alene ere istand til at bedømme, hvad der tjener til Eders Bedste? Nei, i alle sige Tilfælde, hvor der ikke er Tale om Statens almindelige Forhold, men om private Foreninger — og Udvalget gaar selv ud fra, at disse Brandforsikringer egentlig efter deres Natur ere private Foreninger — gaar det ikke an at sige: I forstaae ikke at bedømme Eders eget Bedste; men vi, den lovgivende Magt, ville nok have Haand i Hanke med Eder, for at vi kunne sige Eder, hvorledes I skulde have det. Jeg tror altsaa ikke, at noget af de Forslag, som findes under Nr. 6 a. og 6 b., fortjener det høie Things Billigelse, og jeg skal særligt anbefale dem til det høie Things Forsættelse.

Chr. Mimestad: Den Bemærkning, hvormed den ærede Ordfører begyndte sit Foredrag, er vistnok fuldstændig rigtig; naar han sagde, at det Lovforslag, som her forelaa, og det andet, som staaer paa Dagsordenen her efter, ikke kunde siges at være fremkaldte ved Duffer fra de nærmest Paagjældende eller Interesserede, eller ved nogen hos dem bestemt tilstedeværende eller paavisselig Trang, saa er dette efter min Opfattelse en fuldstændig Sandhed, og jeg kan ikke nægte, at, naar man henseer navnlig til den Skrivelse fra Represen-

tantsskabet for Landbygningernes Brandforsikring, som er knyttet til det Lovforslag, som senere staaer paa Dagsordenen, og seer, hvad der udtrykkelig er sagt deri, og endnu mere hvad der kan læses mellem Linjerne, saa er man rigtignok en stærk Overbevisning om, at det ikke er de nærmest Interesseredes Duffer, der har fremkaldt disse Forslag. Vi have her et Exempel paa en storartet Sæt af Ideer, Principer, abstracte Grundsatninger; men det er gaaet hermed som med saamange Principer, at de ved at komme frem og atter komme frem efterhaanden vinde et saadant Fodsætte, at de maae betragtes som Noget, hvorfra man ikke kan komme bort, og jeg skal heller ikke i mindste Maade forsøge paa at reise nogen- somhelst principiel Indvending mod dette Lovudkast. — Jeg kan ikke nægte, at jeg ganske maa slutte mig til Udvalget, forsaavidt angaar dets Forslag til § 7. Jeg tilstaaer, at jeg kan ikke ganske forstaae den overordentlige Bægt, som det ærede Medlem for Svendborg Amts 3die Valgfreds (S. A. Hansen) lagde paa, om Paragraphen blev affattet paa den Maade, hvori den staaer i Udkastet, eller den Maade, som er foreslaaet af Udvalget under Nr. 6 a. Jeg seer virkelig ikke nogen Grund til at strue dette Spørgsmaal op til en saa overordentlig Høide. Hvad enten det ene eller det andet Forslag vedtages, vil der jo med Hensyn til denne Sag nødvendigviis, forinden det kan komme saa vidt, at Foreningen slipper for Justitsministeriets Tilsyn, udkræves en ny Lov, og jeg seer dog ikke rettere, end at den Maade, hvorpaa Paragraphen i Udkastet er affattet, navnlig i formel Henseende er meget besynderlig. Der er noget Besynderligt i at sige, at om 10 Aar efter, at denne Lov er udkommen, skal det og det ske; men forudsat at der forinden udkommer en anden Lov, hvorved der tages Bestemmelser om det og det. Sagen er jo den, at det ogsaa efter den Affattelse, som § 7 har i Lovudkastet, vil være ganske overladt til den lovgivende Magt om 10 Aar at bringe det dertil, at Frihed for Regjerin-